

до творчої роботи;

- проаналізувати готовність органів управління, керівників навчальних закладів до інноваційної освітньої діяльності;
- довести необхідність змін;
- забезпечити чітку, цілісну систему планування та аналізу всіх структурних підрозділів загальноосвітнього навчального закладу;
- створити досконалу моніторингову систему інноваційного процесу;
- провести моніторинг рівня професійної компетентності колективу загальноосвітнього навчального закладу [2, с. 9-10].

Перешкоди, що впливають на поширення та впровадження освітніх інновацій у навчальних закладах:

- відсутність чіткого бачення вирішення проблем в освіті засобами впровадження інновацій;
- відсутність чітких метричних даних щодо інноваційних проєктів;
- державні програми та освітня політика здебільшого ігнорують інновації;
- неможливість вчителів-практиків вплинути на процеси в освіті;
- місцеві органи управління освітою не підтримують інновації [4, с.23].

Аналіз сучасної освітньої ситуації дозволяє конкретизувати характер соціальних потреб суспільства та школи в педагогіці нового типу, визначити освітні пріоритети та реалізувати їх у процесі підготовки керівників до інноваційної діяльності. Необхідно здійснювати пошук нових способів задоволення освітніх потреб, урахувати їх змінюваність, впроваджувати інновації.

Література:

1. Про вищу освіту : Закон України від 1 лип. 2014 р. №1556-VII // Офіц. вісн. України. – 2014. – №63. – Ст. 1728.
2. Остапчук О. Сучасна школа: повернення до педагогічної сутності / О. Остапчук // Рідна школа. – 2014. – №6. – с.8-14
3. Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності // Директор школи. – 2015. №4(148). – с.7-10
4. Щекатунова Г. Інноваційний розвиток загальноосвітніх навчальних закладів незалежної України: творення школи майбутнього / Г. Щекатунова // Рідна школа. – 2012. – №6. – с. 21-27

Оксана НАЗАРЧУК

слухачка магістратури за спеціальністю
«Менеджмент організації та адміністрування»
(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту та
публічного управління Микитюк П. П.)

ОСОБЛИВОСТІ Й ОСНОВНІ НАПРЯМКИ РЕФОРМУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

Реформування економіки України потребує вирішення комплексу задач, серед яких особливе місце займають проблеми підвищення ефективності підприємств соціального спрямування, що надають життєво необхідні послуги. У прикладному аспекті це стосується перебудови системи управління економікою з метою підвищення ефективності її функціонування. У такому випадку необхідно розглядати дві її взаємопов'язані складові: створення інституціональних основ діяльності економіки, а також суб'єктів ринкових відносин, здатних працювати у відповідних умовах господарювання за певними правилами поведінки.

Комунальний сектор економіки має свої істотні особливості щодо здійснюваних реформ, а результати його функціонування безпосередньо впливають на якість життя практично кожного жителя. Тому вони є своєрідним індикатором “соціальності” перетворень, що відбуваються.

Таким чином, три взаємопов'язані причини, а саме: інституціональні перетворення в економіці, що суттєво змінили зовнішнє середовище управління діяльністю підприємств і викликали необхідність перебудови внутрішньої системи управління господарюючими суб'єктами; особлива соціальна значущість житлово-комунальної сфери в умовах ринкових перетворень; необхідність істотного підвищення ефективності функціонування вітчизняних підприємств, - у своїй сукупності роблять проблему вдосконалення організаційно-економічного механізму підвищення ефективності підприємств житлово-комунального господарства в умовах ринкових відносин особливо актуальною.

Умови ринкової конкуренції припускають наявність безлічі індивідуальних капіталів. Формування ринкових суб'єктів господарювання в умовах монополізованості економіки вимагає дроблення великих підприємств на більш дрібні. Цей процес реально відбувається в економіці України. Використання балансового підходу дозволило зробити висновок про недоцільність з економічної точки зору розподілу єдиного капіталу на складові. З цього далі виходить

недоцільність включення механізму товарно-грошових відносин для власника сукупного капіталу, бо товарно-грошові відносини передбачають передусім незалежність товаровиробників.

Ринкові перетворення передбачають зміну основних принципів управління економікою, тобто істотним чином змінюють зовнішнє середовище функціонування підприємств, створених в умовах галузевого управління. У зв'язку з цим виникає проблема невідповідності самих підприємств вимогам до суб'єктів ринкової економіки. Для вирішення цієї проблеми необхідно адаптувати систему управління підприємством до нових умов господарювання.

Ураховуючи зміну середовища функціонування, підприємствам необхідно створити відповідні новим умовам системи поточного, оперативного і стратегічного планування; організації виробництва; контролю і аналізу діяльності; відповідну організаційну структуру. Ці питання вирішуються в рамках загального, стратегічного, фінансового, інформаційного, інвестиційного, кадрового менеджменту; управління культурою, знаннями та іміджем організації.

При цьому пріоритетними є питання фінансового управління на підприємстві в тій частині, в якій плануються, контролюються і аналізуються грошові потоки на підприємстві. У процесі адаптації системи управління підприємства до ринкових умов господарювання необхідно передбачити створення системи управлінського обліку; зміну взаємовідносин між підрозділами; упровадження стратегічного планування; освоєння поточного і оперативного планування; організацію аналітичної роботи; реформування організаційної структури; побудову інформаційно-обчислювальної мережі підприємства; розширення інвестиційної діяльності; здійснення кадрової роботи; управління культурою; нагромадження знань; формування іміджу підприємства.

Вікторія ОЛЕНИЧ

слухачка магістратури за спеціальністю
« Менеджмент організацій та адміністрування »
(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту
та публічного управління Шкільняк М.М.)

ПРИЧИНИ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ НИЗЬКОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ СПРИЙНЯТЛИВОСТІ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сучасний розвиток економіки характеризується значною конкурентною боротьбою суб'єктів господарювання різних галузей. Такі умови вимагають переходу до нових більш ефективних методів управління, що у свою чергу залежить від ряду чинників. Одним із найвагоміших є інноваційний розвиток. Саме інновації дають змогу підприємствам займати лідируючі позиції на ринку, збільшувати прибуток, вести гідну конкурентну боротьбу. Визначення внутрішньо-організаційних бар'єрів, які стримують упровадження інновацій, пошук шляхів їх подолання, необхідні передумови розвитку ефективних сучасних підприємств економіки нашої держави в цілому .

Вивченню і дослідженню проблем інноваційної діяльності в Україні присвячуються праці багатьох науковців. Дослідження основних проблем розвитку інноваційної діяльності вітчизняних підприємств знайшли своє відображення в роботах таких вітчизняних вчених як А.Є. Буяк, В.І. Дубницький, В.С. Здренник, Д.О. Крикуненко, Ж.Л. Крисько, Б.А. Малицький, П.П. Микитюк, П.Г. Перерва, Л.І. Федулова, М.М. Шкільняк та інші.

Стан інноваційної діяльності в Україні більшість експертів-науковців визначають як кризовий і такий, що не відповідає сучасному рівню інноваційних процесів у промислово розвинених країнах, а стабільне скорочення реальних обсягів фінансуванні науково-технічної стратегії не дають реального підґрунтя для переходу до інноваційної моделі розвитку.

Стримування інноваційної діяльності промислових підприємств України пояснюється обмеженістю джерел її фінансування, що пов'язано з фінансово-економічною нестабільністю в державі та кризовим станом більшості підприємств, які змушені реалізовувати інноваційні процеси за рахунок власних коштів. Відсутність власних коштів у підприємств для фінансування інновацій доповнюється іншими чинниками - високими кредитними ставками та неспроможністю отримання довготермінових кредитів, теперішнім масовим банкрутством банків. Величезною